

[Steen Folke.]

sikre en selvstændig udvikling i Angola til gavn for den brede befolkning.

Jeg vil gerne gentage et spørgsmål til udenrigsministeren, jeg har stillet før, men ikke fået svar på, nemlig spørgsmålet om, hvorfor den socialdemokratiske regering stadig ikke har villet anerkende MPLA. Er det af hensyn til EF? Er det af frygt for de borgerlige? Eller er det slet og ret, fordi man mener, at man på den måde bedst varetager kapitalens interesser? Hvis det er det sidste, så gælder det i det mindste om i tide at finde ud af, hvem der bliver sejrherren i Angola.

Nogle få bemærkninger om udviklingen i Indokina. Det er jo sådan set glædeligt, at Indokina ikke mere er et oplagt hovedemne for en udenrigspolitisk debat her i folketinget. Den udvikling, der er foregået i løbet af ikke mindst det sidste år, og det vil også sige tiden siden vi havde den sidste udenrigspolitiske debat her, har jo medført helt væsentlige forandringer i udviklingen både i Vietnam, Cambodja og Laos.

Der kan være grund til at minde om, hvad forskellige borgerlige politikere sagde i forbindelse med den særlige debat, der var her i folketinget i begyndelsen af maj sidste år om Indokina. Jeg tror, det bl. a. var hr. Honoré, der udmalede, hvilke massakrer man nu måtte forude i Vietnam, efter at det var lykkedes at hive det yderst korrupte Thieu-styre omkuld. Jeg ved ikke, om hr. Honoré vil stå op i dag og forsvare sine udtalelser fra dengang. I hvert fald har det jo været ganske klart, sådan som udviklingen er gået siden da, at der ikke blev en de lange knives nat, eller hvad det var for nogle skræmmebilleder, man profeterede om.

Nu er man jo oven i købet ved at normalisere tilstanden i den grad, at der åbnes op for turistrejser til den sydlige del af Vietnam såvel som til Nordvietnam, og samstemmende rapporter fra alle, der har adgang dertil, afviser jo kategorisk de billeder, som visse borgerlige politikere forsøgte at tegne, da det viste sig, at befrielsesbevægelsen opnåede den endelige sejr sidste forår. **Men det er klart, at der er mange problemer efterladt i kølvandet på årtiers krig, anført af USA.** Det er et samfund, der er rystet. Både kulturelt, socialt og økonomisk var det jo et samfund, der nærmede sig en ruïn, som USA efterlod sig i Indokina, og det er klart, at der vil kræves en kolossal indsats for at opbygge nye, selvstændige samfund både i Vietnam og i

Cambodja og Laos, en opbygning, som fortjener den støtte, den kan få, også fra Danmark.

Jeg ville også have sagt noget om Mellemøsten og noget om Chile og sågar lidt om Indien, men jeg kan se, at jeg ikke kan nå det hele, og vil så lige nøjes med at tage et par ting op fra Chile. Bl. a. vil jeg gøre opmærksom på, at der har været en voksende samhandel med Chile i tiden efter, at militærjuntaen har taget magten. Det er sådan set kapitalistisk forholdsvis normalt, at den slags foregår, men selvfølgelig sætter det i nogen grad et spørgsmålstegn ved de i øvrigt enstemmigt udtalte fordømmelser af den chilenske junta og dens styre, at man altså er med til at sikre den det økonomiske grundlag for dens fortsatte undertrykkelse af hovedparten af den chilenske befolkning.

Derudover vil jeg godt lige til allersidst nævne flygtningeproblemet, som jo er et tilbagevendende problem, som vi også har drøftet mange gange, men hvor jeg endnu en gang vil sige, at den flygtningekvota, som er fastsat for chilenske flygtninge, ikke er tilstrækkelig, og i det hele taget, at kvotaordningen er meget problematisk. Vi mener, det er nødvendigt at indrette adgangen for chilenske flygtninge her til landet på den måde, at det i højere grad følger i hvert fald de behov, der faktisk er, end sådan nogle stift fastsatte kvoter, som ganske vist kan ændres, men som dog viser en uhyre træghed og viser sig at lægge et effektivt loft over, så det kun kan blive få hundrede flygtninge alt i alt. Specielt vil jeg endnu en gang gøre opmærksom på problemerne med transitflygtningene fra Argentina, hvor der efter de oplysninger, jeg har fået, stadig ikke er tilfredsstillende adgang for netop disse flygtninge til at komme videre til Danmark.

Tiden er udløbet, så jeg kan ikke nå resten.

Formanden:

Det var ordførerne. De følgende taleres tale-tid er indtil 10 minutter.

Kjærulff-Schmidt (FP):

I november sidste år traf den danske regering en beslutning, som bryder totalt med Danmarks hidtidige holdning til den europæiske menneskerettighedskonvention og menneskerettighedsdomstolens kompetence, en beslutning, der i Berlingske Tidendes kronik i går blev karakteriseret af professor, dr. jur. Peter Germer med ordene: fra at være et foregangsland på dette område er Danmark sunket ned